

[Svend Jørgensen.]

handlingen af dette lovforslag i forrige samling, at tanken om at gøre 5. maj til en mindedag er smuk, og at den bør nyde fremme. Vi er også af den mening, at spørgsmålet bør løses på en værdig måde og løses i fuld enighed. Det var der desværre ikke udsigt til i forrige rigsdagssamling, og derfor blev forslaget dengang henlagt. Det må ikke ske en gang til, og jeg tror heller ikke, der er udsigt til, at det vil ske. Sagen er den, at forholdene i dag er væsentlig andre, end de var, da forslaget første gang blev fremsat. Der er nemlig sket det, som det ærede medlem hr. Boeck-Hansen før gjorde opmærksom på, at store bededag er forsvundet af kalenderen, uden at nogen egentlig ved, hvordan det er gået til, eller hvem der har ansvaret for det. Den er imidlertid borte og dukker vel sagtens til næste år op på en af de mange trinitatissøndage, hvor den formentlig kan gøre mere gavn, end den kan på den 4. fredag efter påske som almindelig bods- og bededag for en række begivenheder, der ikke længere erindres i danmarkshistorien og slet ikke af den almindelige del af befolkningen. Men når store bededag, som altid faldt på en hverdag, fremtidig forsvinder, kan formentlig heller ingen af lønmæssige grunde indvende noget imod, at man i stedet for indfører en anden national mindedag uden særlige bestemmelser om løn. Dertil kommer også, at 4.-maj dagen og 5.-maj dagen allerede nu så kort tid efter befrielsen har fået deres særpræg, som for øvrigt falder nøje i tråd med traditionerne omkring store bededags aften og store bededag.

De af os, der har oplevet 4. maj aften de sidste år her i København, har ikke kunnet undgå at lægge mærke til den stilfærdige glæde, som der blev givet udtryk for igennem neonlysenes flammen og igennem de mange levende lys, der blev tændt i vinduerne, ikke alene i hovedgaderne, men også i sidegaderne og ude på villavejene. Vi har kunnet lægge mærke til de mange mennesker i gaderne, blomsterdekorationerne på de mindrerige steder o. s. v. Vi har vel også allesammen rundt om i landet glædet os over trangen til på den aften og den følgende dag at samles til nationale møder, ofte med kirkeligt præg og ikke sjældent afholdt i selve kirken. Hvorfor så ikke følge den allerede smukt afstukne linie og henlægge store bededags aftens-traditionerne til 4. majs aften og gøre 5. maj til en national mindedag med en virkelig historisk baggrund, en baggrund som store bededag aldrig nogensinde har haft, i hvert fald ikke i de sidste 100 år.

Hvis det sker, finder jeg, vi har sat befri-

elsen et smukt minde og skabt en national mindedag, som der virkelig er trang til, og som vil blive benyttet efter sin hensigt. Dertil kommer, at som forholdene er i dag, går man altså ikke ved indførelsen af en sådan mindedag nogens økonomiske interesser for nær, og der bliver heller ikke skabt noget farligt præcedens.

Alfred Jensen: Da forslaget var til behandling her i april måned, udtrykte jeg min beklagelse over, at det ikke var lykkedes på treårsdagen for danmarks befrielse at nå frem til en endelig ordning for fejringen af 5. maj. Det var så meget desto mere beklageligt, som man året forud havde lovet os at nå frem til en løsning allerede i 1948. Nu ved vi, at der ikke blev nogen løsning i 1948, og at der i det mindste vil gå 4 år. Det skyldes ikke produktions- eller arbejdskraftsspørgsmål, som en tid stillede sig i vejen; de er jo forsvundet derved, at man gik med til at sløjfe store bededag som en forårsfridag og henlagde den til en søndag i efterårstiden. Tilbage stod jo kun spørgsmålet om erstatning for løstab til de dag- og timelønnede arbejdere, der ville få et indtægtstab ved at fejre 5. maj dagen efter forslaget. Det er beskæmmende, at vi ikke nåede frem til en løsning af dette spørgsmål allerede i sidste rigsdagssamling. Man kan selvfølgelig stå op og klage, som det ærede medlem hr. Boeck-Hansen gjorde, og tale om tvistens æble, men 5.-maj dagen er en så stor national dag, og der knytter sig så dybe og ædle følelser til den, at man ikke burde tage sådan på dette spørgsmål. Vi er ikke så fattige her i landet, at vi ikke kan give dækning for løstab til de pågældende arbejdere. Jeg vil håbe, at det lykkes for os i denne samling at få forslaget igennem, som det foreligger her. Det er det mindste, vi kan byde den del af befolkningen, der får indtægtstab som følge af mindedagen, og vi kan ikke være bekendt ikke at nå frem til en løsning inden næste 5. maj.

Viggo Stærcke: Det føles sikkert som en naturlig ting, at befrielsen skal fejres ved en mindedag. Jeg synes dog ikke, man må overvurdere betydningen af mindedage; livet ligger i hverdagen, og det er der, der skal kæmpes for friheden. Jeg tror dog, det danske folk enigt vil kunne slutte sig til forslaget om at fejre denne mindedag, hvis ikke der derved sættes et skel mellem de forskellige grupper af befolkningen. Det må slås fast, at når store bededag forsvinder og mindedagen dukker op i stedet for, bliver antallet af arbejdsdage og fortjenesten uforandret.